

* * *

Тут
ніби скраєчку життя
ніби тебе не видно
ніби оптика бога не цілить просто у серце
дай собі волю
сльозам і хвилям океану
платівкам у голові
що порушують усі синхрони
хтось там діджеїть невміло
мікшуючи твій біль і світло
хтось пускає тобі в судини
паперові човники родом з дитинства
змережані твоїм почерком
ти несеш у собі
цілу флотилію спогадів
інколи вона застрягає
в якомусь із клапанів серця
і ти відчуваєш
як воно тонко болить
отим паперовим
фантомним болем минулого
знаєш
я так мало всього навчилася
та в мене долоні теплі
можу просто їх притулити
тобі до грудей

* * *

інколи ти просто не помічаєш
що хтось фільмує твоє життя
і ти під прицілом камери
чийогось (третього) ока
інколи з нас кепські актори
ми забуваємо ролі
переплутуємо тексти
в надії сказати ту головну
переможну фразу
і виходять слова капітуляції